

Det er socialdemokratiets opfattelse, at man ved gennemførelsen af denne lov imødekommer det behov, der er for forenkling og effektivisering af lovgivningen, 6 love med i alt ca. 550 paragraffer bliver til én lov med 145 paragraffer.

Bistandsloven er det nederste og mest finmaskede net af de lovgivninger, der er gennemført under betegnelsen 70ernes socialreform.

De nye love, bl. a. sygesikringsloven og dagpengeloven, er store generelle ordninger, som formindsker udgiften på området for skønmæssig og trangsbestemt hjælp. Efter ophævelsen af karensdagene i dagpengeloven og efter forhøjelsen af dagpengene har man allerede konstateret et fald i ydelsen af offentlig hjælp.

Men socialpolitik i dag er andet og mere end socialministeriets lovgivning. Der er en tæt sammenhæng med arbejdsmarkeds-, uddannelses-, bolig- og kulturpolitikken. Uden at gå i detaljer skal kun påpeges, at en gennemførelse af bl. a. en arbejdsmiljøreform som foreslået af socialdemokratiet vil få uhyre store virkninger på socialministeriets budgetter.

Sigtet med bistandsloven er, at forebyggende og opsøgende arbejde i forhold til gældende lovgivning kommer til at indtage en fremtrædende plads, og dette kan ikke præciseres stærkt nok over for den administration, der skal varetage udførelsen af lovgivningen. Endvidere må det fremhæves, at varetagelsen af de revalideringsmæssige opgaver må være en af hovedhjørnestenene i kommunernes arbejde, en sænkning af det nuværende niveau kan ikke accepteres, dette er også kommet til udtryk i ministerens bevarelse af spørgsmål.

Et område, som socialdemokratiet har lagt stærkt vægt på, er spørgsmålet om forbrugerrepræsentation. Skal befolkningens engagement og forståelse for hele det sociale arbejde fastholdes og udbygges, er det vigtigt, at kommunerne benytter sig af forbrugerrepræsentanter i vejledende råd eller lign. Et folkeligt engagement i sociale spørgsmål vil betyde lettelse for administrationen og vil bringe større forståelse over for de tit vanskelige prioriteringer på det sociale område.

Tidspunktet for lovens ikrafttræden har været debatteret stærkt. Efter første frem-

sættelse blev der enighed om at udskyde datoen fra 1. april 1974 til 1. april 1975. Det er af allerstørste betydning, at denne dato fastholdes af hensyn til klienterne og af hensyn til personalet. Usikkerhed om datoen, om f. eks. mødrehjælpens og revalideringens overgang til kommuner betyder allerede i dag, at der ikke findes tilstrækkeligt kvalificeret personale ved disse institutioner, personalet er af forståelige grunde søgt til andre ansættelsesområder. Det betyder en ringere behandling, bl. a. i form af lang ventetid, af de mennesker, der søger disse institutioner. Endelig må det også nævnes, at kommunerne er langt i deres planlægning omkring bistandsloven, og skal interessen i det forberedende arbejde holdes levende og virkningerne af det samarbejde, der allerede er etableret på det lokale plan, ikke forspildes, må ikrafttrædelsesdatoen 1. april 1975 overholdes.

Mindretallet indstiller lovforslaget til vedtagelse med de af mindretallet stillede eller tiltrådte ændringsforslag.

Et andet mindretal (fremskridtspartiets medlemmer af udvalget) udtaler følgende:

Skatteyderkroner, bevilget til det sociale bistandsbudget, bør i videst muligt omfang bruges til fordel for de medborgere, som har behov for samfundets hjælp. Det foreliggende paragrafsvulmende lovforslag udgør i stedet en fed malleke for diverse administratorer, som meget vel kan bruge oceaner af deres skatteyderbetalte tid til gold juraakrobatik og andre skrivebordsunyttigheder med det resultat, at klienternes sager forsinkes og fordyres på en for den hjælpssøgende forvirrende og fremmedgørende måde.

Problemet's hensigtsmæssige løsning består i en ganske kørt social bistandslov efter følgende retningslinjer:

1. Landet opdeles i 600 ret suveræne socialdistrikter, hver bemandet med otte socialvagter. De udpeges for fire år. En udskiftes hvert halve år (genudnævnelse kan finde sted). Inden for ottepersonsgruppen skal være repræsenteret lægelig kundskab og folk med erfaring fra private arbejdspladser samt et par, der stort set blot tager sig af telefonpasning og andre manuelle kontorfunktioner. Den centrale socialadministration udføres af fem rejse-